

РЕШЕНИЕ

№ 5509

гр. София, 28.09.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 21.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1498** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.118, ал.3 от КСО. Образувано е по жалба на Д. М. Н. срещу Решение №1040-21-11/11.01.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 212-00-7054-1/29.11.2017г. на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

С жалбата Н. иска решението да бъде отменено или изменено, като се уважи искането за отпускане на парично обезщетение в друг размер, а не в минимален. Твърди, че не се е възползвала от възможността за получаване на ПОБ в последните три години и в резултат следва да бъде определено обезщетение в друг размер, а не минималния от 7,20 лв. Излага, че неправилно е възприето от административния орган, че отпускането на ПОБ с Разпореждане № 141-03-62-1/15.02.2016г. до подаване на ново искане за отпускане на ПОБ не е изтекъл период от 3 години и следва да се определи обезщетение в минимален размер от 7,20 лв., което е сторено с Разпореждане № 212-00-7054-1/29.01.2017г. В тази връзка твърди, че прекратяването на трудовото й правоотношение с кметство „П.“ е „отменено с Решение на Плевенския районен съд и е изплатено обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ и в резултат на основание чл.54е, ал.1 КСО е възстановила на НОИ сумата получена като ПОБ, въз основа на Разпореждане № 141-03-62-1/15.02.2016г. на НОИ. Излага съображения, че изплатеното парично обезщетение за безработица за периода от 18.04.2016г. до 06.06.2016г. в размер на 530,40 лв. не трябва да се тълкува като обезщетение, защото в този период е изчаквала да влезе в сила съдебното решение на Плевенския районен съд и в следствие да

бъде изпълнено разпореждането на съда досежно възстановяването ѝ на работа. С оглед на горното жалбоподателката счита, че реално не се е възползвала от възможността за получаване на ПОБ в последните три години, като получената такава е възстановила на основание чл. 54е КСО.

В съдебното заседание по делото жалбоподателката се явява лично и поддържа жалбата.

Директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуалния си представител юрк. С. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Н. на 09.02.2016 г. подава заявление №141-03-62/09.02.2016г. за отпускане на ПОБ. В него посочва, че правоотношението ѝ с Кметство “П.”, ЕИК 0004137320042 е прекратено, считано от 13.01.2016 г. С разпореждане № 141-03-62-1/15.02.2016 г. на ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ - П. е отпуснато парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) за периода от 13.01.2016 г. до 12.01.2017 г. в размер 17,68 лева дневно.

С разпореждане №141-03-62-2/15.02.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 и ал. 3 от КСО е спряно от 13.01.2016 г. и възобновено изплащането на паричното обезщетение за безработица от 13.02.2016 г. до 12.02.2017 г. с мотиви за получено през същият период обезщетение за оставане без работа на основание чл. 222, ал. 1 от КТ.

На 16.06.2016 г. е представена Заповед за възстановяване на работа и Решение №694/03.05.2016 г. на Плевенския районен съд, в резултат на което е издадено разпореждане № 141-03-62- 3/17.06.2016 г. за прекратяване изплащането на ПОБ, считано от 06.06.2016 г. с мотив: “Започване на трудова дейност”.

На 23.06.2016 г. в ТП на НОИ - П. е получено писмо, с което Кметство [населено място], обл. П. на основание чл. 54е, ал. 3 от КСО уведомява, че съгласно Решение №694/03.05.2016 г. на Плевенски районен съд е изплатено обезщетение на жалбоподателката за оставане без работа по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода от 13.01.2016 г. до 18.04.2016 г.

Съгласно чл. 54е, ал. 3 от КСО изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата за периода, за който им е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България, или пенсия за старост в друга държава, пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168, и за периода, през който са получавали парично обезщетение за временна неработоспособност, за бременност и раждане или обезщетение за оставане без работа, определено съгласно нормативен акт. Тъй като в изпълнение на влязло в сила Решение №694/03.05.2016 г. на Плевенски районен съд работодателят е изплатил

обезщетение по чл. 225, ал. 1 от Кодекса на труда, на основание чл. 54е, ал. 4 и във връзка с чл. 54е, ал. 1 от КСО с разпореждане № 141-03-62-4/27.06.2016 г. на основание чл. 54е, ал. 4 и във връзка с чл. 54е, ал. 1 от КСО, е постановено възстановяване на добросъвестно получено обезщетение за безработица за периода от 13.02.2016 г. до 18.04.2016 г. в размер на 795.60 лева, с мотив: "Изплатено обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ". В резултат с РКО № 224/18.07.2016г. Д. Н. възстановява изисканата сума в пълен размер.

От справка за изплатени ПОБ за лицето е видно, че с ведомост от:

- 14.03.2016 г., за периода 13.02.2016 г. - 29.02.2016 г., са изплатени 11 работни дни - 194,48 лв.
- 14.04.2016 г., за периода 01.03.2016 г. - 31.03.2016 г., са изплатени 22 работни дни - 388,96 лв.
- 14.05.2016 г., за периода 01.04.2016 г. - 30.04.2016 г., са изплатени 20 работни дни - 353,60 лв.
- 14.06.2016 г., за периода 01.05.2016 г. - 31.05.2016 г., са изплатени 19 работни дни - 335,92 лв.
- 14.07.2016 г., за периода 01.06.2016 г. - 05.06.2016 г., са изплатени 03 работни дни - 53,04 лв.

На 27.11.2017 г. лицето подава заявление /по образец/ за отпускане на ПОБ. В него посочва, че трудовото й правоотношение с район "П.", ЕИК 0006963270690 е прекратено, считано от 24.11.2017 г. С приложена справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 212-00-7054-1/27.11.2017 г. жалбоподателката прилага изискваните се документи.

С процесното разпореждане № 212-00-7054-1/29.11.2017 г. е отпуснато ПОБ на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО за периода 24.11.2017 г. до 23.03.2018 г. /вкл./ /4 месеца/, в размер на 7,20 лв. дневно.

Предвид изложената фактическа обстановка, Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Административния акт е издаден от компетентен орган, видно от заповед № 1712/18.08.2015г./л.34/, в предписаната от закона писмена форма съобразно изискванията на чл. 59, ал.2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила, като процесното разпореждане № 212-00-7054-1/29.11.2017 г. е обжалвано по административен ред и в резултат на

проведено производство по чл.117, ал.1, т.2, б“б“ от КСО е постановено и спорното решение. При издаването му не са налице противоречия с материалноправните разпоредби и същото е съобразено с целта на закона.

Относитими за решаване на спора са следните материалноправни разпоредби:

Кодекс за социално осигуряване:

Чл. 10, ал.1: Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Чл.10,ал.2 Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.

Чл. 54а, ал.1: Право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които:

1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта;
3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда или законодателството на друга държава.

Ал.2: (в сила от 01.01.2007 г.) За придобиване право на парично обезщетение по ал. 1 се зачита и времето:

2. на платените и неплатените отпуски за временна неработоспособност и за бременност и раждане, както и отпуски при осиновяване на дете от 2- до 5-годишна възраст;

(4) Паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако:

1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата;
2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

Чл.54б, ал.4: Безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок 4 месеца.

Чл. 54г, ал.1: Изплащането на паричното обезщетение за безработица се спира за периода, през който лицето получава обезщетение за временна неработоспособност или обезщетение за оставане без работа на основание нормативен акт.

Ал.2: Безработният е длъжен да декларира пред съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт настъпването и отпадането на обстоятелствата по ал. 1 в срок до 7 работни дни.

Ал.3: Изплащането се възобновява от деня на отпадане на основанията за спиране за оставащия към датата на спиране период.

Чл. 54е, ал.1: Изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата за периода на полученото обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение, определено съгласно нормативен акт.

Чл.54ж, ал.1. Паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Закон за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2017г.(в сила от 01.01.2017г.):

§ 4 от ПЗР: Периодът по чл. 54в от Кодекса за социално осигуряване на паричните обезщетения за безработица на лицата, чието осигуряване е прекратено преди 1 януари 2017 г., се определя по досегашния ред.

Кодекс на труда:

Чл. 222. (1) При уволнение поради закриване на предприятието или на част от него, съкращаване в щата, намаляване обема на работа, спиране на работата за повече от 15 работни дни, при отказ на работника или служителя да последва предприятието или неговото поделение, в което той работи, когато то се премества в друго населено място или местност, или когато заеманата от работника или служителя длъжност трябва да бъде освободена за възстановяване на незаконно уволнен работник или служител, заемал преди това същата длъжност, работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя. Обезщетението е в размер на брутно трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец. С акт на Министерския съвет, с колективен трудов договор или с трудовия договор може да се предвижда обезщетение за по-дълъг срок. Ако в този срок работникът или служителят е постъпил на работа с по-ниско трудово възнаграждение, той има право на разликата за същия срок.

В конкретния случай спора не е по фактите, а по тълкуването на закона.

В жалбата се твърди, че органа издал Решението не е отчел обстоятелството, че не по вина на жалбоподателката е прекратено трудовото правоотношение, поради което се е възползвала от възможността за получаване на ПОБ за посочения период. Като аргумент се излага, че това е така поради следните причини, както и в самото Решение е посочено прекратяването на договорното правоотношение с Кметство „П. „ е отменено с Решение на Плевенски Районен Съд и е изплатено обезщетение по чл. 225,

ал. 1 от КТ. Жалбоподателката твърди, че на основание чл.54е, ал. 1 КСО е възстановила на НОИ сумата получена като ПОБ, въз основа на Разпореждане № 141-03-62-1/15.02.2016 г. на НОИ и поради тези причини следва да се възприеме, че не се е възползвала от възможност за получаване на ПОБ в последните три години, тъй като добросъвестно получената такава по Разпореждане № 141-03- 62-1/15.02.2016 г. на НОИ е възстановила, съобразно и в размер указан от НОИ. Твърди също, че органа издал Решението не е отчел обстоятелството, че не по нейна вина е прекратено трудовото правоотношение, поради което се е възползвала от възможността за получаване на ПОБ за посочения период.

Съда не приема възраженията на жалбоподателката за основателни и доказани. При правилно установена фактическа обстановка директора на ТП на НОИ е постановил правилно и законосъобразно решение. При издаване на разпореждане № 141-03-62-4/27.06.2016 г. на основание чл. 54е, ал. 4 и във връзка с чл. 54е, ал. 1 от КСО, е постановено възстановяване на добросъвестно получено обезщетение за безработица за периода от 13.02.2016 г. до 18.04.2016 г. в размер на 795.60 лева, с мотив: "Изплатено обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ." Този акт е съобразен изцяло с решението на Плевенския районен съд, влязло в законна сила. При издаване на това разпореждане административния орган се е съобразил изцяло с диспозитива на решението, според който Кметство [населено място] е осъдено да заплати в полза на жалбоподателката на основание чл. 225, ал.1 от КТ обезщетение за времето през което е останала без работа, за периода от 13.01.2016г. до 18.04.2016г., като е отхвърлен иска като неоснователен и недоказан за периода от 19.04.2016г. до 13.07.2016г. Именно през този период е получено ПОБ законосъобразно и поради това НОИ не е изискал неговото възстановяване. В резултат законосъобразно е отчетено, че в период от 3 години лицето е получавало ПОБ.

От изложената фактическа обстановка, която е безспорна по делото е видно, че общата изплатена сума на ПОБ за периода от 13.02.2016 г. до 05.06.2016 г. е 1326,00 лева. Н. е възстановила добросъвестно получено обезщетение за безработица само за периода от 13.02.2016 г. до 18.04.2016 г. в размер на 795.60 лева. Изплатеното парично обезщетение за периода от 19.04.2016 г. до 05.06.2016 г., в размер на 530,40 лева, е получено правомерно и не е възстановено от Д. Н., което е безспорно установено по делото. В конкретния случай, на 27.11.2017 г. лицето подава заявление /по образец/ за отпускане на ПОБ. В него посочва, че трудовото й правоотношение с район "П.", ЕИК 0006963270690 е прекратено, считано от 24.11.2017 г. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 212-00-7054-1/27.11.2017 г. жалбоподателката е приложила изискващите се документи. Предвид представения документ, длъжностното лице е достигнало до извода, че за жалбоподателката е изпълнена разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО и има право на ПОБ. В резултат от посочените данни са налице обстоятелствата по чл. 54б, ал. 4 от КСО, поради което с разпореждане № 212-00-7054-1/29.11.2017 г. е отпуснато ПОБ на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО за периода 24.11.2017 г. до 23.03.2018 г. /вкл./ 4 месеца/, в размер на 7,20 лв. дневно.

Съгласно текста на чл. 10, ал. 2 от НОИПОБ, 3-годишният период се определя от

13.01.2016 г. - датата на отпускане на предходно ПОБ и изтича на 13.01.2019 г. /вкл./.

Съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО правопораждаща дата за ПОБ по заявлението от 27.11.2017 г., е 24.11.2017 г. - датата, на която на Н. е прекратено правоотношението.

В случая длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО правилно е приело, че е налице предходно упражнено право на ПОБ, считано от 13.01.2016 г. и въз основа на горните обстоятелства е налице отново придобито право на ПОБ, считано от 24.11.2017 г. От изложените факти се налага извода, че между първото и второто право на ПОБ не са минали 3 години. В резултат на основание чл. 54б, ал. 4 от КСО е постановено разпореждане на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО, с което е отпуснато обезщетение за безработица в размер на 7,20 лв. дневно, за период от 24.11.2017 г. до 23.03.2018 г. /вкл./. Разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 от КСО е императивна. С текста на чл. 10, ал. 2 от НОИПОБ допълнително е изяснено нейното конкретно прилагане.

Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателката остават направените от нея разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателката следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 60 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. Н. срещу Решение №1040-21-11/11.01.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 212-00-7054-1/29.11.2017г. на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

ОСЪЖДА Д. М. Н. да заплати на ТП на НОИ С. град направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: